



Arrest

nr. 344 064 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de Minister van Asiel en Migratie van 13 mei 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{ter}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2025 met refertenummer 129335.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2025 wordt beslist tot intrekking (lees: beëindiging) van het verblijf van verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoekende partij:

“BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): K. (..)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (..)1960

Geboorteplaats: Kunduz

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene werd op 22/07/2020 in het bezit gesteld van een A-kaart op basis van haar visum D (B 11), in het kader van gezinshereniging volgens art. 10 met haar zoon A. H. (..) (RR. xxxxxxxxx, hierna de referentiepersoon). Haar visum is toegekend op basis van gezinshereniging met haar kind. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot 09/06/2024.

Op 04/03/2024 heeft de gemeente het blanco uittreksel uit het strafregister, het inschrijvingsattest voor het schooljaar 2023-2024 NT2 van Ligo, en op 13/07/2023 de betekende verlengingsinstructie van de toegestane verlenging tot 09/06/2024, in toepassing van artikel 10 van de wet van 15/12/1980, van de betrokkene overgemaakt voor de verlenging van haar verblijf.

Uit nazicht van het Rijksregister bleek dat betrokkene niet meer samenwoonde met de referentiepersoon sinds 31/01/2024. Onze dienst concludeerde dat er, op basis van de informatie uit het Rijksregister, er al na 3,5 jaar na binnenkomst in België geen samenwoning meer was met de referentiepersoon.

Onze dienst startte op 02/05/2024 een onderzoek wegens ontbrekende samenwoning in de vorm van hoorrecht. Immers: de wetgeving (waarnaar verwezen in artikel 10 §1) stipuleert: "Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven 7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die van de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven ". Vanaf 31/01/2024 tot op heden is er geen samenwoning meer met de referentiepersoon.

In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwoning, overwegen om de verblijfsmachtiging te beëindigen. Verder bevatte deze instructie ook nog de volgende informatie: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1 ° tot 4 ° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Deze instructie werd op 05.06.2024 betekend door de betrokkene.

In navolging van onze instructie dd. 14/02/2024 heeft onze dienst volgende stukken ontvangen op 21/02/2024, 05/06/2024, 04/12/2024, 29/01/2025, 20/03/2025, 17/04/2025, 29/04/2025 en 07/05/2025:

-het huurcontract dd. 15/02/2022 op naam van de betrokkene en haar echtgenoot

-betekende hoorrecht dd. 29/02/2024 van haar echtgenoot

-mail OCMW dd. 21/02/2024, waarin verklaard wordt dat 'door de komst van de familieleden en kinderen was het huis waar ze samenwoonden te klein geworden. Hierdoor is H. (..) verhuisd'

-schrijven van de referentiepersoon dd. 03/04/2024, dd. 30/05/2024 en een brief zonder datum, waarin hij verklaart waarom hij niet meer samenwoont met zijn moeder, vader, broers en zussen

-ongedateerde foto's van de binnenmuren waarop schimmel en vocht aanwezig zijn

-arbeidsovereenkomst op naam van mevrouw A. N. (..) °2003 en A. M. (..) °2001

-op 13/07/2023 de betekende verlengingsinstructie van de toegestane verlenging tot 09/06/2024, in toepassing van artikel 10 van de wet van 15/12/1980

-loonfiches Randstad voor de periode 04/11/2024 t.e.m. 11/04/2025 op naam van R. (..) °2003

-loonfiches van de periode 01/2025 t.e.m. 03/2025 op naam van de referentiepersoon

-arbeidscontract op naam van de referentiepersoon

-aankoopakte op naam van de referentiepersoon en zijn partner

-schrijven van de referentiepersoon dd. 27/04/2025, extra uitleg reden van geen samenwoning

Tot op heden hebben wij in het kader van dit lopend onderzoek geen andere documenten ontvangen.

Wat betreft de band met de referentiepersoon concludeert onze dienst, op basis van de stukken in het dossier en de door de betrokkene aangebrachte stukken, dat niet blijkt dat de huidige relatie tussen de betrokkene en de referentiepersoon van dien aard is dat deze een beëindiging van de verblijfsmachtiging in de weg zou staan. De referentiepersoon geeft in verschillende brieven over de ontbrekende samenwoning met de betrokkene de volgende redenen aan: "Ik verhuisde omdat de woning te klein was om met iedereen samen te leven. Ik woon nu samen met mijn vrouw en mijn kind. Voorheen woonden wij met tien personen samen in een appartement met vijf slaapkamers." In een andere verklaring meldt de referentiepersoon dat hij op 30 januari 2023 samen met zijn partner een huis heeft gekocht en dat ze sindsdien zijn verhuisd. De aankoopakte bevestigt dit. Volgens hem beïnvloedt het ontbreken van samenwoning hun dagelijks contact

niet, aangezien hij en zijn ouders elkaar regelmatig bezoeken. Ook regelt hij volgens eigen zeggen nog steeds hun facturen en afspraken. Hij verklaart dat het niet samenwonen te wijten is aan ruimtegebrek, de slechte staat van het vorige huis en de aankoop van een nieuwe woning. In zijn brief van 27/04/2025 over zijn huidige woonsituatie zegt hij: "Sinds [31 januari 2024] woon ik niet langer samen met mijn ouders. De beslissing om apart te gaan wonen is genomen omwille van mijn persoonlijke groei, zoals gebruikelijk is op mijn leeftijd en in mijn levensfase. Ik benadruk dat deze verandering enkel betrekking heeft op onze woonsituatie en geen invloed heeft op de sterke familieband die ik met mijn ouders heb. Wij hebben nog steeds dagelijks contact, en ik blijf hen ondersteunen, zowel financieel als emotioneel, zoals ik dat altijd heb gedaan." Voor onze dienst blijft het onduidelijk of de aangeleverde foto's effectief betrekking hebben op de woning waarin zij zouden hebben samengeleefd, aangezien dit niet kan worden geverifieerd en evenmin wordt ondersteund door officiële verslagen. We merken echter op dat er geen bewijs van een 'zeer hechte gezinsband' is verstrekt. Onze dienst kan enkel concluderen dat de referentiepersoon samen met zijn partner een huis heeft gekocht en ervoor gekozen heeft apart te gaan wonen, los van de betrokkene en de andere gezinsleden en sindsdien niet meer afhankelijk is van zijn moeder en omgekeerd. Wij stellen vast dat betrokkene en referentiepersoon geruime tijd en tot op heden niet meer samenleven. Betrokkenen en referentiepersoon bevestigen dit. Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet aan de voorwaarde in art.10 §1 7°. Cf. recente rechtspraak van het Hof van Justitie (Hof van Justitie - C-279/20 - 1-08-2022) is de samenwoningseis niet meer verplicht wanneer de minderjarige de 18-jarige leeftijd heeft bereikt. Niettemin dient onze dienst in het licht van deze zaak wel na te gaan of er nog een werkelijk gezinsleven is. Er dient worden aangetoond dat er daadwerkelijk een gezinsband bestaat, of dat het de bedoeling is een dergelijke band te scheppen of in stand te houden. De louter juridische band volstaat hierin niet. Daarom bevatte ons hoorrecht dd. 02/05/2024 de melding om de reden mee te geven van de ontbrekende samenwoonst, en dat het voor onze dienst onduidelijk was in hoeverre er nog sprake is van een duurzame gezinscel en/of de wens om de band met de referentiepersoon te onderhouden. Het stond betrokkene eveneens vrij om hieromtrent alle stukken over te maken.

Op basis van de voorgelegde stukken wordt niet, of slechts op zeer onvoldoende wijze, aangetoond wat de naar verluidt 'zeer hechte gezinsband' inhoudt, zoals door de referentiepersoon in zijn schrijven wordt gesteld. Betrokkene heeft zelf geen documenten ingediend met betrekking tot de gezinsband. Wij moeten het stellen met de beweringen van de referentiepersoon en een brief van het OCMW, waarin wordt verklaard dat 'door de komst van de familieleden en kinderen het huis waarin zij samenwoonden te klein was geworden.' Toch is dit geen bewijs van het "zeer hechte gezinsband". ". Bovendien verklaart de referentiepersoon dat er nog dagelijks contact is en dat hij hen blijft ondersteunen", maar hiervan wordt nergens ook maar een begin van bewijs geleverd. Bijgevolg acht onze dienst dit een gegronde reden om de verblijfsmachtiging te beëindigen. Onze dienst kan zich enkel baseren op: 1) de stukken die op dit moment beschikbaar zijn in het administratief dossier en het Rijksregister, en 2) de aangeleverde stukken van betrokkene. Op basis van de voorgelegde stukken kan onze dienst niet concluderen dat er daadwerkelijk nog een gezinsleven is tussen betrokkene en referentiepersoon. Onze dienst beweert helemaal niet dat er geen sprake kan zijn van een uitgebreid gezinsleven of dat het gezin geen zeer hecht familieleven kan hebben. Wij concluderen enkel dat de 'zeer hechte gezinsband' waarover de referentiepersoon spreekt in zijn schrijven, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond. Deze beweringen kunnen wij zelfs niet aanvaarden als begin van bewijs.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van artikel 11§2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 02/05/2024.

Het feit dat betrokkene, in reactie op ons onderzoek in de vorm van een hoorrecht d.d. 02/05/2024, slechts een blanco uittreksel uit het strafregister (waaruit blijkt dat zij geen inbreuken op de openbare orde heeft), de aankoopakte op naam van de referentiepersoon en diens partner, loonfiches en een arbeidscontract op naam van de referentiepersoon, alsook enkele ongedateerde foto's van binnenmuren waarop vocht te zien is, samen met de loutere verklaringen van de referentiepersoon heeft voorgelegd zonder enige vorm van bewijs van de 'zeer hechte gezinsband', geeft onze dienst geen enkele informatie over deze aspecten van de gezinsband met de referentiepersoon. Dit stelt onze dienst niet in staat om haar verblijfsmachtiging op die basis verder te verlengen. Daarnaast heeft betrokkene een inschrijvingsattest voor van NT2-lessen bij Ligo, met betrekking tot het volgen van Nederlandse taallessen in het kader van zijn integratie en inburgering. Onze dienst beschouwt dit echter niet als bewijs van bijzondere integratie, maar als een minimale - en vaak wettelijk verplichte - inspanning die van elke vreemdeling mag worden verwacht die zich in het Rijk wil vestigen. Dergelijke cursussen tonen geen bijzondere band met België aan en kunnen dan ook niet worden beschouwd als voldoende grond om betrokkene verder te machtigen tot verblijf.

Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat zij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst, daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. Ook medische elementen worden niet voorgelegd. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliet te doen. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd.

Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van haar eerste A-kaart. De afgifte van de A-kaart dateert immers van 22/07/2020, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Betrokkene verblijft sinds 2020 in het Rijk. Aangezien het verblijf korter is dan 5 jaar, wordt het niet als onoverkomelijk lang beschouwd en kan het dus beëindigd worden. Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat zij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst (53 jaar in het thuisland versus slechts 4 jaar 10 maanden in België), daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op ons hoorrecht van 02/05/2024 heeft betrokkene geen documenten overgelegd die dit zouden aantonen. Ook heeft zij geen concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren.

Los van haar 4 jaar 10 maanden verblijf in België concluderen wij ook dat de betrokkene het grootste deel van haar leven doormaakte in haar land van herkomst, nl. Afghanistan. Op basis van gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, gaan wij ervan uit dat zij nog steeds haar moedertaal machtig is. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene niet in haar land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen, noch dat zij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Gezien haar lange levensloop in het land van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat zij aldaar het leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen. Hoe dan ook reikt ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Afghanistan dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene geeft zelf geen enkele informatie over in hoeverre de aard en hechtheid van de gezinsbanden haar zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Ze verblijft in België samen met haar echtgenoot, haar meerderjarige dochters: M. (...) (0 2001), N. (...) (0 2003) en N(...)'s kind, geboren in België op 23/03/2023, en haar twee meerderjarige zonen: R. (...) (0 2003) en M. (...) (0 2006), wiens verblijf op dezelfde datum door onze dienst is beëindigd en/of van wie de machtiging tot verblijf eveneens niet is verlengd. Door deze beslissing blijft hun band behouden. Sinds 31/01/2024 woont betrokkene samen met de hierboven genoemde gezinsleden niet meer samen met haar inmiddels meerderjarige zoon, meneer A. H. (...), geboren in 1998, op basis van wiens verblijf zij en de hierboven vernoemde gezinsleden destijds het recht om zich in België te vestigen hadden verkregen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene van 22/07/2020 tot 30/01/2024 (+/- 3 jaar en 6 maanden) heeft samengewoond met de referentiepersoon in onbepaald verblijf, samen met haar schoondochter en hun in België geboren kind, M. A. Z. (...) (geboren op 04/07/2023). De schoondochter heeft sinds 2021 de Belgische nationaliteit, evenals haar kind, dat in België is geboren. We stellen enkel vast op basis van zijn schrijven dat meneer A.H. (...), samen met zijn partner, een huis heeft gekocht en alleen is gaan wonen, samen met zijn partner en kind, en dus niet meer afhankelijk is van zijn moeder. Betrokkene is niet afhankelijk van haar zoon. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een eventuele terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een eventuele tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM worden beschouwd. Er worden geen bewijzen voorgelegd die bijkomende elementen van afhankelijkheid aantonen tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokranit. Frankrijk (15 Juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront • pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Hieruit kan worden geconcludeerd dat betrokkene de aanwezigheid van haar meerderjarige zoon en eventuele gezinsleden in België niet belangrijk genoeg acht. Tevens kan betrokkene, bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de (familie)banden onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Het feit dat de referentiepersoon en eventuele andere gezinsleden die legaal in België verblijven en/of de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de aan haar gestelde voorwaarden te respecteren.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de gezinsleden van betrokkene in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is. Onze dienst oordeelt niet dat de referentiepersoon betrokkene moet

vergezellen bij een eventuele reis naar het land van herkomst. Het feit dat de referentiepersoon subsidiaire bescherming verkreeg, vrijwaart betrokkene niet automatisch van haar na te leven voorwaarden. Indien betrokkene van mening is dat zij meent internationale/subsidiaire bescherming te krijgen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient zij de in de wet voorziene procedure te volgen. Let wel: deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkene wordt beëindigd. Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf in de weg zou staan.”

- ten aanzien van tweede verzoekende partij:

“BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATE

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A. (..)

Voorna(a)m(en): R. (..)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (..)1967

Geboorteplaats: Kunduz

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene werd op 22/07/2020 in het bezit gesteld van een A-kaart op basis van haar visum D (B 11), in het kader van gezinshereniging volgens art. 10 met haar zoon A. H. (..) (RR. xxxxxxxxx, hierna de referentiepersoon). Haar visum is toegekend op basis van gezinshereniging met haar kind. Deze verblijfskaart werd telkens Jaarlijks verlengd tot 09/06/2024.

Op 04/03/2024 heeft de gemeente het blanco uittreksel uit het strafregister, het inschrijvingsattest voor het schooljaar 2023-2024 NT2 van Ligo, en op 13/07/2023 de betekende verlengingsinstructie van de toegestane verlenging tot 09/06/2024, in toepassing van artikel 10 van de wet van 15/12/1980, van de betrokkene overgemaakt voor de verlenging van haar verblijf.

Uit nazicht van het Rijksregister bleek dat betrokkene niet meer samenwoonde met de referentiepersoon sinds 31/01/2024. Onze dienst concludeerde dat er, op basis van de informatie uit het Rijksregister, er al na 3,5 jaar na binnenkomst in België geen samenwonen meer was met de referentiepersoon.

Onze dienst startte op 02/05/2024 een onderzoek wegens ontbrekende samenwonen in de vorm van hoorrecht. Immers: de wetgeving (waarnaar verwezen in artikel 10 §1) stipuleert: "Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven 7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die van de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven ". Vanaf 31/01/2024 tot op heden is er geen samenwonen meer met de referentiepersoon.

In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwonen, overwogen om de verblijfsmachtiging te beëindigen. Verder bevatte deze instructie ook nog de volgende informatie: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1 ° tot 4 ° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Deze instructie werd op 05.06.2024 betekend door de betrokkene.

In navolging van onze instructie dd. 14/02/2024 heeft onze dienst volgende stukken ontvangen op 21/02/2024, 05/06/2024, 04/12/2024, 29/01/2025, 20/03/2025, 17/04/2025, 29/04/2025 en 07/05/2025:

-het huurcontract dd.15/02/2022 op naam van de betrokkene en haar echtgenoot

-betekende hoorrecht dd. 29/02/2024 van haar echtgenoot

-mail OCMW dd. 21/02/2024, waarin verklaard wordt dat 'door de komst van de familieleden en kinderen was het huis waar ze samenwoonden te klein geworden. Hierdoor is H. (..) verhuisd'

-schrijven van de referentiepersoon dd. 03/04/2024, dd. 30/05/2024 en een brief zonder datum, waarin hij verklaart waarom hij niet meer samenwoont met zijn moeder, vader, broers en zussen
-ongedateerde foto's van de binnenmuren waarop schimmel en vocht aanwezig zijn
-arbeidsovereenkomst op naam van mevrouw A. N. (...) °2003 en A. M. (...) °2001
-op 13/07/2023 de betekende verlengingsinstructie van de toegestane verlenging tot 09/06/2024, in toepassing van artikel 10 van de wet van 15/12/1980
-loonfiches Randstad voor de periode 04/11/2024 t.e.m. 11/04/2025 op naam van R. (...) °2003
-loonfiches van de periode 01/2025 t.e.m. 03/2025 op naam van de referentiepersoon
-arbeidscontract op naam van de referentiepersoon

-aankoopakte op naam van de referentiepersoon en zijn partner

-schrijven van de referentiepersoon dd. 27/04/2025, extra uitleg reden van geen samenwonen

Tot op heden hebben wij in het kader van dit lopend onderzoek geen andere documenten ontvangen.

Wat betreft de band met de referentiepersoon concludeert onze dienst, op basis van de stukken in het dossier en de door de betrokkene aangebrachte stukken, dat niet blijkt dat de huidige relatie tussen de betrokkene en de referentiepersoon van dien aard is dat deze een beëindiging van de verblijfsmachtiging in de weg zou staan. De referentiepersoon geeft in verschillende brieven over de ontbrekende samenwoning met de betrokkene de volgende redenen aan: "Ik verhuisde omdat de woning te klein was om met iedereen samen te leven. Ik woon nu samen met mijn vrouw en mijn kind. Voorheen woonden wij met tien personen samen in een appartement met vijf slaapkamers." In een andere verklaring meldt de referentiepersoon dat hij op 30 januari 2023 samen met zijn partner een huis heeft gekocht en dat ze sindsdien zijn verhuisd. De aankoopakte bevestigt dit. Volgens hem beïnvloedt het ontbreken van samenwoning hun dagelijks contact niet, aangezien hij en zijn ouders elkaar regelmatig bezoeken. Ook regelt hij volgens eigen zeggen nog steeds hun facturen en afspraken. Hij verklaart dat het niet samenwonen te wijten is aan ruimtegebrek, de slechte staat van het vorige huis en de aankoop van een nieuwe woning. In zijn brief van 27/04/2025 over zijn huidige woonsituatie zegt hij: "Sinds [31 januari 2024] woon ik niet langer samen met mijn ouders. De beslissing om apart te gaan wonen is genomen omwille van mijn persoonlijke groei, zoals gebruikelijk is op mijn leeftijd en in mijn levensfase. Ik benadruk dat deze verandering enkel betrekking heeft op onze woonsituatie en geen invloed heeft op de sterke familieband die ik met mijn ouders heb. Wij hebben nog steeds dagelijks contact, en ik blijf hen ondersteunen, zowel financieel als emotioneel, zoals ik dat altijd heb gedaan." Voor onze dienst blijft het onduidelijk of de aangeleverde foto's effectief betrekking hebben op de woning waarin zij zouden hebben samengeleefd, aangezien dit niet kan worden geverifieerd en evenmin wordt ondersteund door officiële verslagen. We merken echter op dat er geen bewijs van een 'zeer hechte gezinsband' is verstrekt. Onze dienst kan enkel concluderen dat de referentiepersoon samen met zijn partner een huis heeft gekocht en ervoor gekozen heeft apart te gaan wonen, los van de betrokkene en de andere gezinsleden en sindsdien niet meer afhankelijk is van zijn moeder en omgekeerd. Wij stellen vast dat betrokkene en referentiepersoon geruime tijd en tot op heden niet meer samenleven. Betrokkenen en referentiepersoon bevestigen dit. Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet aan de voorwaarde in art.10 §1 7°. Cf. recente rechtspraak van het Hof van Justitie (Hof van Justitie - C-279/20 - 1-08-2022) is de samenwoningseis niet meer verplicht wanneer de minderjarige de 18-jarige leeftijd heeft bereikt. Niettemin dient onze dienst in het licht van deze zaak wel na te gaan of er nog een werkelijk gezinsleven is. Er dient worden aangetoond dat er daadwerkelijk een gezinsband bestaat, of dat het de bedoeling is een dergelijke band te scheppen of in stand te houden. De louter juridische band volstaat hierin niet. Daarom bevatte ons hoorrecht dd. 02/05/2024 de melding om de reden mee te geven van de ontbrekende samenwoning, en dat het voor onze dienst onduidelijk was in hoeverre er nog sprake is van een duurzame gezinsband en/of de wens om de band met de referentiepersoon te onderhouden. Het stond betrokkene eveneens vrij om hieromtrent alle stukken over te maken.

Op basis van de voorgelegde stukken wordt niet, of slechts op zeer onvoldoende wijze, aangetoond wat de naar verluidt 'zeer hechte gezinsband' inhoudt, zoals door de referentiepersoon in zijn schrijven wordt gesteld. Betrokkene heeft zelf geen documenten ingediend met betrekking tot de gezinsband. Wij moeten het stellen met de beweringen van de referentiepersoon en een brief van het OCMW, waarin wordt verklaard dat 'door de komst van de familieleden en kinderen het huis waarin zij samenwoonden te klein was geworden.' Toch is dit geen bewijs van het "zeer hechte gezinsband". ". Bovendien verklaart de referentiepersoon dat er nog dagelijks contact is en dat hij hen blijft ondersteunen", maar hiervan wordt nergens ook maar een begin van bewijs geleverd. Bijgevolg acht onze dienst dit een gegronde reden om de verblijfsmachtiging te beëindigen. Onze dienst kan zich enkel baseren op: 1) de stukken die op dit moment beschikbaar zijn in het administratief dossier en het Rijksregister, en 2) de aangeleverde stukken van betrokkene. Op basis van de voorgelegde stukken kan onze dienst niet concluderen dat er daadwerkelijk nog een gezinsleven is tussen betrokkene en referentiepersoon. Onze dienst beweert helemaal niet dat er geen sprake kan zijn van een uitgebreid gezinsleven of dat het gezin geen zeer hecht familieleven kan hebben. Wij concluderen enkel dat de 'zeer hechte gezinsband' waarover de referentiepersoon spreekt in zijn schrijven, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond. Deze beweringen kunnen wij zelfs niet aanvaarden als begin van bewijs.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van artikel 11§2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk,

het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 02/05/2024.

Het feit dat betrokkene, in reactie op ons onderzoek in de vorm van een hoorrecht d.d. 02/05/2024, slechts een blanco uittreksel uit het strafregister (waaruit blijkt dat zij geen inbreuken op de openbare orde heeft), de aankoopakte op naam van de referentiepersoon en diens partner, loonfiches en een arbeidscontract op naam van de referentiepersoon, alsook enkele ongedateerde foto's van binnenmuren waarop vocht te zien is, samen met de loutere verklaringen van de referentiepersoon heeft voorgelegd zonder enige vorm van bewijs van de 'zeer hechte gezinsband', geeft onze dienst geen enkele informatie over deze aspecten van de gezinsband met de referentiepersoon. Dit stelt onze dienst niet in staat om haar verblijfsmachtiging op die basis verder te verlengen. Daarnaast heeft betrokkene een inschrijvingsattest voor van NT2-lessen bij Ligo, met betrekking tot het volgen van Nederlandse taallessen in het kader van zijn integratie en inburgering. Onze dienst beschouwt dit echter niet als bewijs van bijzondere integratie, maar als een minimale - en vaak wettelijk verplichte - inspanning die van elke vreemdeling mag worden verwacht die zich in het Rijk wil vestigen. Dergelijke cursussen tonen geen bijzondere band met België aan en kunnen dan ook niet worden beschouwd als voldoende grond om betrokkene verder te machtigen tot verblijf.

Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat zij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst, daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. Ook medische elementen worden niet voorgelegd. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliet te doen. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd.

Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van haar eerste A-kaart. De afgifte van de A-kaart dateert immers van 22/07/2020, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Betrokkene verblijft sinds 2020 in het Rijk. Aangezien het verblijf korter is dan 5 jaar, wordt het niet als onoverkomelijk lang beschouwd en kan het dus beëindigd worden. Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat zij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst (53 jaar in het thuisland versus slechts 4 jaar 10 maanden in België), daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Het administratief dossier biedt eveneens geen aanwijzingen dat betrokkene, vanwege een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren naar dat land. In reactie op ons hoorrecht van 02/05/2024 heeft betrokkene geen documenten overgelegd die dit zouden aantonen. Ook heeft zij geen concrete bewijzen of informatie verstrekt waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om naar haar land van herkomst terug te keren.

Los van haar 4 jaar 10 maanden verblijf in België concluderen wij ook dat de betrokkene het grootste deel van haar leven doormaakte in haar land van herkomst, nl. Afghanistan. Op basis van gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou aantonen, gaan wij ervan uit dat zij nog steeds haar moedertaal machtig is. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene niet in haar land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen, noch dat zij daar voor zelfs een korte periode (om zich opnieuw te schikken naar onze in de wet gestipuleerde voorwaarden) tijdelijk kan verblijven. Gezien haar lange levensloop in het land van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat zij aldaar het leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte periode terug kan vestigen. Hoe dan ook reikt ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Afghanistan dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene geeft zelf geen enkele informatie over in hoeverre de aard en hechtheid van de gezinsbanden haar zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Ze verblijft in België samen met haar echtgenoot, haar meerderjarige dochters: M. (...) (0 2001), N. (...) (0 2003) en N. (...) 's kind, geboren in België op 23/03/2023, en haar twee meerderjarige zonen: R. (...) (0 2003) en M. (...) (0 2006), wiens verblijf op dezelfde datum door onze dienst is beëindigd en/of van wie de machtiging tot verblijf eveneens niet is verlengd. Door deze beslissing blijft hun band behouden. Sinds 31/01/2024 woont betrokkene samen met de hierboven genoemde gezinsleden niet meer samen met haar inmiddels meerderjarige zoon, meneer A. H. (...), geboren in 1998, op basis van wiens verblijf zij en de hierboven vernoemde gezinsleden destijds het recht om zich in België te vestigen hadden verkregen. Uit het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene van 22/07/2020 tot 30/01/2024 (+/- 3 jaar en 6 maanden) heeft samengewoond met de referentiepersoon in onbepert verblijf, samen met haar schoondochter en hun in België geboren kind, M. A. Z. (...) (geboren op 04/07/2023). De schoondochter heeft sinds 2021 de Belgische nationaliteit, evenals haar kind, dat in België is geboren. We stellen enkel vast op basis van zijn schrijven dat meneer A. H. (...), samen met zijn partner, een huis heeft gekocht en alleen is gaan wonen, samen met zijn partner en kind, en dus niet meer afhankelijk is van zijn moeder. Betrokkene is niet afhankelijk van haar zoon. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een eventuele terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een eventuele tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM worden beschouwd. Er worden geen

bewijzen voorgelegd die bijkomende elementen van afhankelijkheid aantonen tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokranit. Frankrijk (15 Juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront • pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Hieruit kan worden geconcludeerd dat betrokkene de aanwezigheid van haar meerderjarige zoon en eventuele gezinsleden in België niet belangrijk genoeg acht. Tevens kan betrokkene, bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de (familie)banden onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Het feit dat de referentiepersoon en eventuele andere gezinsleden die legaal in België verblijven en/of de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om de aan haar gestelde voorwaarden te respecteren.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de gezinsleden van betrokkene in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is. Onze dienst oordeelt niet dat de referentiepersoon betrokkene moet vergezellen bij een eventuele reis naar het land van herkomst. Het feit dat de referentiepersoon subsidiaire bescherming verkreeg, vrijwaart betrokkene niet automatisch van haar na te leven voorwaarden.

Indien betrokkene van mening is dat zij meent internationale/subsidiaire bescherming te krijgen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient zij de in de wet voorziene procedure te volgen. Let wel: deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkene wordt beëindigd.

Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf in de weg zou staan."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

2.2. De verwerende partij werd via brief van 30 juni 2025 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd een nota met opmerkingen ingediend, maar geen administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen zetten een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 3 IVRK

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing tot intrekking van verblijfsrecht verwijst naar artikel 11, §2 Vreemdelingenwet.

Artikel 11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden; 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

...De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de [2 eerste vijf]2 jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend....”

...Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van de volgende feitelijke gegevens:

“(..).”

In de bestreden beslissing wordt verder als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van haar eerste A-kaart. De afgifte van de A-kaart dateert immers van 22/07/2020, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Betrokkene verblijft sinds 2020 in het Rijk. Aangezien het verblijf korter is dan 5 jaar, wordt het niet als onoverkomelijk lang beschouwd en kan het dus beëindigd worden.”

Wat betreft de duur van het verblijf stellen we vast dat de verzoekers sinds juli 2020, dus bijna vijf jaar in het bezit zijn van een A-kaart. Ze wonen al langer in België. De duur is niet onbeduidend en kan niet automatisch worden afgedaan als zijnde niet “onoverkomelijk lang”. Zelfs een verblijf van minder dan vijf jaar, quod non, moet in zijn concrete context worden beoordeeld.

Er dient te worden genoteerd dat verzoekers en meer bepaald verzoekster op 14 maart 2020 in België is aangekomen. Dit betekent dat de verzoekster op datum van de beslissing ruim 5 jaren in België verbleef, ze werd immers ingeschreven op 17 maart 2025.

Hiermede werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

In deze context wensen de verzoekers te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 311 884 van 27 augustus 2024 :

“De verzoekster citeert uit 's Raads arrest met nummer 58 146 van 21 maart 2011. Zij benadrukt dat het blijkens artikel 12 van de Vreemdelingenwet de bedoeling van de wetgever is dat de vreemdeling die beschikt over een visum type D en zich bij het gemeentebestuur aanmeldt, dadelijk in het bezit wordt gesteld van een verblijfskaart, vermits de beslissing over de toelating tot verblijf voor zijn aankomst in België werd genomen.

Ten gevolge van de invoering van een elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum D onmiddellijk in het bezit te stellen van een A-kaart, daarom ontvangt hij eerst een bijlage 15. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan volgens de verzoekster niet gesteld worden dat de termijn van vijf jaar bepaald in artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van de A-kaart en niet bij de afgifte van de bijlage 15, document afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van de elektronische verblijfskaart.

De Raad kan het betoog van de verzoekster volledig bijtreden. Uit artikel 12 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was dat de vreemdeling die beschikte over een visum type D (gezinshereniging) en die zich bij het gemeentebestuur aanmeldde, dadelijk in het bezit zou gesteld worden van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De beslissing tot toelating tot een verblijf werd immers voor zijn aankomst in het Rijk reeds genomen (cf. Parl.St Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 63). Artikel 25/3, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dan ook dat indien de vreemdeling die naar België komt in het bezit is van een toelating tot verblijf krachtens artikel 10 van de Vreemdelingenwet het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister dient in te schrijven en hem een bewijs van inschrijving in dit register dient af te geven. Ingevolge de invoering van de elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum type D (gezinshereniging) onmiddellijk in het bezit te stellen van de verblijfstitel (elektronische A-kaart) waaruit blijkt dat hij tot een verblijf van beperkte duur toegelaten is. De betrokken vreemdeling wordt, zoals in casu, daarom in eerste instantie, overeenkomstig artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit, in het bezit gesteld van een bijlage 15. Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de termijn van vijf jaar, waarbinnen een verblijfsrecht kan worden beëindigd, ingaat na “de afgifte van de verblijfstitel”. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan dan ook niet gesteld worden dat voormelde termijn enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van een A-kaart en niet op het ogenblik van de afgifte van andere verblijfsdocumenten waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt en die werden afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van een elektronische verblijfskaart.

Ook uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde termijnbepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd kan niet worden afgeleid dat enkel de afgifte van de A-kaart de in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vervaltermijn doet ingaan. Een dergelijke restrictieve interpretatie zou bovendien aanleiding geven tot een ongelijke behandeling van vreemdelingen. Uit artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de termijn waarbinnen een verblijfsrecht kan beëindigd worden ten aanzien van een vreemdeling die, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om tot

een verblijf toegelaten te worden indien in België een aanvraag neemt na de afgifte van een document waaruit blijkt dat een (ontvankelijke) aanvraag werd ingediend. Een vreemdeling die beschikt over een visum type D (gezinshereniging) dient evenwel geen afzonderlijke formele aanvraag meer in te dienen om te laten vaststellen dat hij tot een verblijf is toegelaten. Er werd voor zijn aankomst in het Rijk immers al vastgesteld dat hij aan de voorwaarden voldoet om tot een verblijf te worden toegelaten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de termijn waarbinnen het bestuur zou kunnen optreden indien de vreemdeling over een visum type D beschikt pas zou ingaan op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling in het bezit gesteld wordt van een A-kaart, terwijl deze termijn ten aanzien van een vreemdeling die via de gemeentelijke diensten een dergelijke aanvraag indient, reeds zou beginnen te lopen vanaf de datum van de aanvraag tot afgifte van een A-kaart. Een dergelijke interpretatie zou de vreemdeling die ervoor opteert met een visum type D naar België af te reizen in een minder voordelige situatie plaatsen, terwijl uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat dit regime nochtans de regel is en dus niet kan verondersteld worden dat de wetgever er personen wenste toe aan te zetten van deze regel af te wijken (cf. Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 64).

Gelet op voorgaande vaststellingen moet de datum waarop de verzoekster zich bij het gemeentebestuur aanmeldde en een eerste verblijfstitel (bijlage 15) ontving, in casu 6 november 2018 (zie administratief dossier, bijlage 15 d.d. 6 november 2018), in aanmerking worden genomen om na te gaan of verweerder nog in de mogelijkheid was om het verblijfsrecht dat de verzoekster verwierf op basis van haar huwelijk met een in België verblijvende Russische man te beëindigen. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing pas werd genomen op 7 december 2023, dit is buiten de termijn van vijf jaar na de afgifte van de bijlage 15 op 6 november 2018. De verweerder beschikte - gelet op het bepaalde in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet - dan ook niet langer over de bevoegdheid om een beëindigingsbeslissing te treffen. Een schending van artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, is aangetoond."

De bestreden beslissingen werden pas genomen op 13 mei 2025, dit is buiten de termijn van vijf jaar na de afgifte van de bijlage 15/inschrijving op 14 maart 2020. De verwerende partij beschikte - gelet op het bepaalde in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet - dan ook niet langer over de bevoegdheid om een beëindigingsbeslissing te treffen.

Tweede onderdeel

De verwerende partij heeft in casu beslist dat verzoekers niet meer het recht hebben om in het Rijk te verblijven, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

In deze zin, zie arrest nr. 323 604 van 19 maart 2025, p. 9 e.v.:

"Aldus kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg beschikt de verwerende partij over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid om het verblijfsrecht te beëindigen."

In het arrest van 29 mei 2024 stelt uw Raad:

"Door aan de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde een beoordelingsbevoegdheid te geven, laat de wetgever hem echter niet toe die op een willekeurige wijze of met overtreding van de grondwettelijke regels uit te oefenen (zie *mutatis mutandis*, GwH 17 september 2015, nr. 121/2015, punt B.5.3) »

In casu is de bestreden beslissing op een willekeurige wijze genomen.

Voorts blijkt uit de memorie van toelichting bij deze ingevoegde wetsbepaling blijkt: "elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst" en "De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moet) worden vermeld."

Aldus bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met "de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Uw Raad heeft in het arrest van 29 mei 2024:

"Hieruit blijkt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen of het gelet op deze of gene omstandigheden die de situatie van het betrokken gezinslid kenmerken, al dan niet opportuun is om een einde te stellen aan het verblijf van dit gezinslid dan wel dat het opportuun is om aan dit gezinslid een autonoom verblijfsrecht te verstrekken in de vorm van het automatisch verder verlengen of vernieuwen van de verblijfstitel waarvan de betrokkene houder is. » (RvV arrest van 29 mei 2024)

Deze bijzondere motiveringsplicht dient om te voldoen aan artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 EVRM beschouwd werd.

Thans is er sprake van schending van artikel 11, §2 Vreemdelingenwet."

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arrest van 14 maart 2019 in de zaak C-557/17, Y.Z. en anderen tegen Nederland, als volgt:

“Zoals de advocaat-generaal heeft opgemerkt in de punten 27 en 28 van zijn conclusie, kan de intrekking van een verblijfstitel overeenkomstig artikel 16, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86 evenwel niet automatisch plaatsvinden. Uit het gebruik van de woorden „kunnen [...] intrekken” in die bepaling volgt immers dat de lidstaten beschikken over een beoordelingsvrijheid aangaande die intrekking. In dit verband moet de betrokken lidstaat overeenkomstig artikel 17 van die richtlijn de situatie van het betrokken gezinslid vooraf individueel onderzoeken en daarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen verrichten (zie in die zin arresten van 6 december 2012, O e.a., C356/11 en C357/11, EU:C:2012:776, punt 81, en 21 april 2016, Khachab, C558/14, EU:C:2016:285, punt 43).

Op grond van die laatste bepaling moet die lidstaat terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede, onder meer in geval van een intrekking van een verblijfstitel, met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Voorts moeten de maatregelen op het gebied van gezinshereniging, zoals maatregelen tot intrekking van een aan gezinsleden verleende verblijfstitel, zoals blijkt uit overweging 2 van richtlijn 2003/86, in overeenstemming zijn met de grondrechten, met name met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dat wordt gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest, dat rechten omvat die overeenstemmen met de door artikel 8, lid 1, EVRM beschermde rechten (zie in die zin arresten van 4 maart 2010, Chakroun, C578/08, EU:C:2010:117, punt 44, en 6 december 2012, O e.a., C356/11 en C357/11, EU:C:2012:776, punten 75 en 76). Bijgevolg moet het in artikel 17 van richtlijn 2003/86 bepaalde onderzoek, zelfs als de betrokken lidstaat daartoe een zekere beoordelingsvrijheid heeft, worden gevoerd met eerbiediging van artikel 7 van het Handvest.

Zoals de advocaat-generaal in punt 32 van zijn conclusie heeft opgemerkt, moeten de nationale bevoegde instanties in casu dus onder meer rekening houden met de duur van het verblijf in Nederland van de moeder en de zoon, met de leeftijd waarop de zoon in die lidstaat is aangekomen en met de eventuele omstandigheid dat hij daar is opgegroeid en opgeleid, alsook met het bestaan van familiebanden, economische, culturele en sociale banden van de moeder en de zoon met en in die lidstaat. Zij moeten ook dergelijke eventuele banden van de moeder en de zoon met en in hun land van herkomst in aanmerking nemen, wat moet worden nagegaan aan de hand van omstandigheden zoals, onder meer, het hebben van familie in dat land, reis- of verblijfsperiodes die in dat land zijn doorgebracht of de mate waarin de taal van dat land wordt beheerst.”

Uw Raad oordeelde in het arrest van 29 mei 2024 hieromtrent als volgt:

“Aldus is de gemachtigde er, op grond van artikel 11, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, toe gehouden om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de verzoekster in België, alsook met de duur van haar verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met haar land van herkomst, en moet hij de situatie van de verzoekster vooraf individueel onderzoeken en daarbij een evenwichtige en redelijke beoordeling verrichten van alle in het geding zijnde belangen. De afweging van deze belangen moet in bestreden beslissing worden vermeld.

Het komt de Raad dan ook toe te beoordelen of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan het individuele geval van de verzoekster in rekening heeft genomen en, indien dit het geval is, of de gemachtigde hieromtrent een redelijke en zorgvuldige belangenafweging heeft doorgevoerd. De verzoekster betoogt dat overeenkomstig artikel 11, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, en zij benadrukt dat tevens rekening moet worden gehouden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.”

(i)

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband moet worden gesteld dat verzoekers bijna 3,5 jaar samenwoonden met hun zoon, de referentiepersoon. De zoon stelt dat hij verzoekers financieel en emotioneel blijft ondersteunen en er is nog steeds dagelijks contact:

“Sinds [31 januari 2024] woon ik niet langer samen met mijn ouders. De beslissing om apart te gaan wonen is genomen omwille van mijn persoonlijke groei, zoals gebruikelijk is op mijn leeftijd en in mijn levensfase. Ik benadruk dat deze verandering enkel betrekking heeft op onze woonsituatie en geen invloed heeft op de sterke familieband die ik met mijn ouders heb. Wij hebben nog steeds dagelijks contact, en ik blijf hen ondersteunen, zowel financieel als emotioneel, zoals ik dat altijd heb gedaan.”

De referentiepersoon voegt er ook aan toe dat de verhuis naar een eigen woning is ingegeven door enerzijds zijn persoonlijke ontwikkeling, nl. huwelijk met kind en anderzijds de schimmelproblematiek in het gemeenschappelijk appartement waardoor niet alle kamers bewoonbaar waren.

Verzoekers wonen nog steeds in dezelfde stad als referentiepersoon en zijn gezin, op wandelafstand van elkaar. Dagelijks contact en ondersteuning wijzen op een werkelijk gezinsleven, ook zonder samenwoning. Deze gegevens wijzen op een functionerende gezinsband, ook al is de samenwoning met de zoon/referentiepersoon stopgezet.

Uit de beslissing blijkt niet waarom de verklaringen van de referentiepersoon zoals hierboven aangehaald geen bewijs van een 'zeer hechte gezinsband' aantonen.

De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden, wat een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

(ii)

De DVZ veronderstelt dat verzoekers banden hebben in Afghanistan, maar onderbouwt dit niet. Verzoekers zijn ruim 5 jaren weg uit Afghanistan, hun kinderen en kleinkinderen verblijven allemaal in België. Een vermoeden over banden in het land van herkomst is geen daadwerkelijke toetsing zoals artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG vereist.

Verzoekers hebben aangetoond dat de hele familie hier woont en dat ze geen banden meer hebben met Afghanistan. Verzoekers wonen hier ruim 5 jaren en hebben tal van initiatieven genomen om zich te integreren.

De bestreden beslissing houdt totaal geen rekening met alle motieven en de voorgelegde bewijsstukken.

(iii)

Verder in de bestreden beslissing:

"Op basis van de voorgelegde stukken kan onze dienst niet concluderen dat er daadwerkelijk nog een gezinsleven is tussen betrokkene en referentiepersoon. Onze dienst beweert helemaal niet dat er geen sprake kan zijn van een uitgebreid gezinsleven of dat het gezin geen zeer hecht familieleven kan hebben. Wij concluderen enkel dat de 'zeer hechte gezinsband' waarover de referentiepersoon spreekt in zijn schrijven, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond. Deze beweringen kunnen wij zelfs niet aanvaarden als begin van bewijs "

De DVZ geeft toe dat er een gezinsleven bestaat, maar verwerpt zonder verder onderzoek de verklaringen van de referentiepersoon als "zelfs geen begin van bewijs" voor een zeer hechte gezinsband. Dat is tegenstrijdig.

Ofwel erkent de verwerende partij dat er elementen zijn die kunnen wijzen op hecht gezinsleven en dan moet DVZ die evalueren, ofwel zijn ze volstrekt ongeloofwaardig en dat moet de DVZ motiveren waarom.

De referentiepersoon leverde schriftelijke verklaringen over dagelijkse steun en contact, uitleg over het stopzetten van samenwonen wegens plaatsgebrek, schimmel en persoonlijke redenen, verklaringen over blijvende betrokkenheid bij de ouders, foto's en andere documenten die context bieden bij de verklaringen.

Volgens vaste rechtspraak kan een eigen verklaring van een betrokkene, zeker in combinatie met aanvullende omstandigheden, wel degelijk als "begin van bewijs" gelden. Door deze elementen af te wijzen zonder grondig onderzoek, handelt DVZ arbitrair en miskent zij de stukken in het dossier. De loutere stelling dat er geen bewijs is van een "zeer hechte gezinsband", zonder het voorgelegde materiaal grondig te bespreken maakt een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel uit.

(iv)

De bestreden beslissing stelt ook:

"Daarnaast heeft betrokkene een inschrijvingsattest voor van NT2-lessen bij Liga, met betrekking tot het volgen van Nederlandse taallessen in het kader van zijn integratie en inburgering. Onze dienst beschouwt dit echter niet als bewijs van bijzondere integratie, maar als een minimale - en vaak wettelijk verplichte - inspanning die van elke vreemdeling mag worden verwacht die zich in het Rijk wil vestigen. Dergelijke cursussen tonen geen bijzondere band met België aan en kunnen dan ook niet worden beschouwd als voldoende grond om betrokkene verder te machtigen tot verblijf."

De beslissing stelt dat deelname aan taalcursussen een wettelijke verplichting is.

Het negeren van verplichte maar aantoonbare integratie-inspanningen is in strijd met de proportionaliteit zoals vereist onder artikel 8 EVRM. Als verplichte integratieprogramma's niet worden beschouwd als bewijs van integratie, wordt de betrokkene onevenredig benadeeld, vooral omdat deze programma's worden opgelegd door de overheid. Het negeren hiervan staat haaks op het doel van deze integratiemaatregelen: een bijdrage leveren aan de samenleving. Het niet erkennen van dergelijke inspanningen betekent dat de autoriteiten het recht op gezinsleven ondergeschikt maken aan een strikt formele toepassing van immigratiewetgeving. Dit is in strijd met de proportionaliteitseisen zoals vastgelegd in artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 11, §2 VW.

Derde onderdeel

Verzoekers wonen samen met hun dochter en een kleinkind geboren in België. De belangen van dit kind zijn niet meegenomen in de bestreden beslissing.

Artikel 3 IVRK bepaalt:

«Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. »

Aldus moet het belang van het kind de eerste overweging zijn bij allé handelingen betreffende kinderen.

Er werd niet voldoende rekening gehouden met het hoger belang van dit kleinkind conform artikel 3 IVRK.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het hoger belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Het EHRM stelt tevens dat wanneer een verblijfs-en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse v. Nederland*).

Het is duidelijk dat het in het hoger belang is van verzoeksters kleinkind om niet te moeten terugkeren naar Afghanistan en niet in die mate gedestabiliseerd te worden. Het hoger belang van het kind wordt verduidelijkt door het VN Kinderrechtencomité in Algemene Conclusie nr.14. Dit document biedt een leidraad hoe het hoger belang van het kind te kwalificeren en concreet invulling te geven. Zo maakt men daar duidelijk dat wat centraal staat de holistische ontwikkeling is van het kind, zie artikel 6, p. 5: "het inherente recht van het kind op leven en de plicht van Staten die partij zijn om de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te waarborgen. Het Comité verwacht van Staten die partij zijn dat zij "ontwikkeling" in de breedste zin interpreteren als een holistisch begrip, waarbij de lichamelijke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling van het kind omarmd wordt. Maatregelen ter uitvoering dienen gericht te zijn op het bereiken van een optimale ontwikkeling voor alle kinderen."

In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling' en dat dit de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat: "The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child 's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12.)"

Artikel 3 IVRK schrijft voor dat het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan.

In casu is het minderjarige kleinkind hier geboren.

De verplichting onder artikel 3 IVRK om het belang van het kind als eerste overweging te nemen is niet nageleefd.

In het belang van het kleinkind wordt het verblijfsrecht van de verzoekers behouden.

Vierde onderdeel

Voorts schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 *Rees/The United Kingdom*, §37). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekers en de band met hun kinderen en in België geboren kleinkinderen, zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin en familie teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

"2.1. Betreffende het enig middel

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het motiveringsbeginsel;
- artikel 8 EVRM;
- artikel 3 IVRK.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enige middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen in de uiteenzetting van verzoekende partij bovendien niet pertinent zijn.

In een eerste onderdeel van het enig middel stellen verzoekers dat de bestreden beslissingen laattijdig genomen zouden zijn omdat zij al meer dan 5 jaar verblijven op het grondgebied.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing]5 mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.”

Verzoekers betwisten in se niet dat zij pas in het bezit zijn van een A-kaart sinds 22.07.2020 en aldus nog geen vijf jaar.

Zij stellen evenwel dat de termijn van artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet reeds zou starten op het moment van de afgifte van de bijlage 15.

Ter zake laat verweerder gelden dat artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk is en verwijst naar de afgifte van de verblijfstitel en niet naar de datum van indienen van de onderliggende aanvraag.

In casu werd de bestreden beslissing dan ook binnen de termijn van 5 jaar na de afgifte van de verblijfstitel genomen.

Een schending van artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het enig middel stellen verzoekers dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden.

Verzoekers gaan vervolgens wel over tot een bespreking van de motivering over de specifieke omstandigheden. Zij kunnen dus bezwaarlijk stellen dat hieromtrent niet gemotiveerd zou zijn.

Betreffende de aard en de hechtheid van de gezinsband stellen verzoekers dat geen rekening zou zijn gehouden met de verklaring van de zoon, zijnde de referentiepersoon.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd:

“(..)”

Uit bovenstaande motivering blijkt dat uitdrukkelijk werd verwezen naar de verklaringen van de referentiepersoon.

Door de gemachtigde van de Minister werd evenwel in alle redelijkheid vastgesteld dat enkel beweringen en verklaringen voorliggen over het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Gezien zelfs geen begin van bewijs voorligt van het beweerde dagelijks contact en de ondersteuning aan elkaar, werd geheel terecht vastgesteld dat deze onvoldoende werden aangetoond.

In een tweede subonderdeel bij het tweede onderdeel van het enig middel bekritisieren verzoekers dat wordt verwezen naar eventuele banden in Afghanistan.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd over de banden met Afghanistan:

“(..)”

Deze uitgebreide argumentatie gaat dus, in weerwil tot wat verzoekers beweren, verder dan loutere veronderstellingen. Op basis van de feiten, met name dat verzoekers amper 5 jaar in België verblijven en het grootste deel van hun leven in Afghanistan verbleven, wordt geconcludeerd dat het meer dan redelijk is dat zij nog banden hebben met Afghanistan.

In een derde subonderdeel van het tweede onderdeel bij het enig middel herhalen verzoekers dat er ten onrechte geen gezinsband zou zijn weerhouden.

Verweerder kan volstaan met de repliek op het eerste subonderdeel van het tweede onderdeel van het enig middel.

In een volgend subonderdeel verwijzen verzoekers naar de motivatie betreffende de taallessen. Volgens verzoekers schendt deze motivering het proportionaliteitsbeginsel.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft aangegeven dat het voorgelegde attest slechts getuigt van een minimale inspanning. Uit dergelijke cursus kan evenwel geen bijzondere band met België worden afgeleid.

In een derde onderdeel van het enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 3 IVRK. Zij verwijzen daarbij naar hun kleinkind, dat in België werd geboren.

Dienaangaande laat de verweerder verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Aangaande de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State reeds in zijn arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Uiterst ondergeschikt laat verweerder m.b.t. bovenvermelde vermeende schendingen van het IVRK gelden dat het artikel 3, par. 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat de Staten die partij zijn zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders.

Hieronder dient te worden begrepen het verblijfsrecht en de plicht om vrijwillig een bevel dat de ouders werd gegeven om het grondgebied te verlaten, uit te voeren (Arbh. Antwerpen nr. 41.351 dd. 19.06.2002, T. Vreemd. 2003, afl. 1, 70).

In casu zijn verzoekers evenwel de grootouders van het bewuste kind, zodat de vraag zich stelt naar de toepasbaarheid ter zake.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de rechten van het kind wel degelijk gerespecteerd heeft en dat het slechts de keuze van de ouder is op welke wijze hij zijn gezinsleven zal verder zetten.

In een vierde onderdeel van het enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 8 EVRM.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing tot intrekking van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissing niet verplicht is om het Belgische grondgebied te verlaten.

Zie ook:

“Er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig” (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

En ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verder blijkt uit de bestreden beslissing echter ook dat door de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie werd gemotiveerd over de hypothese dat de verzoekende partij wel degelijk het grondgebied van het Rijk zou moeten verlaten, dit ten einde zich in regel te stellen met de in België vigerende verblijfsreglementering.

Louter ondergeschikt stelt verweerder in dit kader vast dat er geen overtuigende elementen naar voor werden gebracht die getuigen dat er sprake is van een bijkomende band van afhankelijkheid tussen verzoekers en de referentiepersoon. De banden met de inwonende kinderen blijven overigens behouden doordat ook hun verblijfsrecht werd beëindigd of de verlenging van hun verblijfsrecht niet meer werd toegestaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie expliciet heeft gemotiveerd over het feit dat de verzoekende partij tijdelijk naar het land van herkomst kan terugkeren, om vandaaruit volgens de geëigende procedures een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen.

Moderne communicatiemiddelen kunnen verzoekers in dergelijk geval -voor zoveel als nodig- in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (die niet verplicht is) in nauw contact te blijven met hun kinderen.

De verwerende partij merkt tot slot op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de machtiging tot verblijf van verzoekende partij overeenkomstig art. 11, §2 van de Vreemdelingenwet diende te worden ingetrokken, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Verzoekende partijen betogen onder meer dat de bestreden beslissingen pas genomen werden op 13 mei 2025 hetgeen buiten de termijn van vijf jaar is na de afgifte van de bijlage 15 / inschrijving op 14 maart 2020 (p. 5 van het verzoekschrift). Zij stellen dat de verwerende partij gelet op het bepaalde in artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook niet meer beschikte over de bevoegdheid om een beëindigingsbeslissing te treffen.

3.4. In repliek hierop stelt de verwerende partij dat artikel 11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk is en verwijst naar de afgifte van de verblijfstitel – *in casu* op 22 juli 2020 – en niet naar de datum van indienen van de onderliggende aanvraag zodat de bestreden beslissingen wel degelijk binnen de termijn van 5 jaar na de afgifte van de verblijfstitel werden genomen.

3.5. De Raad herhaalt dat de verwerende partij nagelaten heeft een administratief dossier in te dienen. Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Zoals blijkt stellen de verzoekende partijen dat zij 14 maart 2020 in bezit werden gesteld van een bijlage 15, i.e. een document dat bewijst dat zij zich bij de gemeente hebben aangemeld om zich te laten inschrijven. De verwerende partij betwist deze stelling *an sich* niet in de nota met opmerkingen.

In het standaardmodel bijlage 15 wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven. Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de vijftienveertig dagen niet overschrijden.

Deze bepaling is niet van toepassing op burgers van de Unie in het kader van titel II, hoofdstuk I.”

Verder blijkt uit het standaardmodel bijlage 15 onder meer dat *“Dit attest geldt als bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (...)”*. Bij gebrek aan administratief dossier en aangezien de verwerende partij hetgeen gesteld door de verzoekende partijen omtrent de afgifte van de bijlage 15 op 14 maart 2020 niet betwist, kan niet blijken dat verzoekende partijen verkeerdelijk voorhouden dat zij sedert 14 maart 2020 beschikken over een voorlopig verblijfsdocument waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt. Dat verwerende partij vervolgens pas op 22 juli 2020 overging tot de afgifte van een A-kaart doet aan voorgaande geen afbreuk.

Daarnaast moet worden gesteld dat de wetgever heeft voorzien dat het verblijfsrecht van een vreemdeling, die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd toegelaten tot een verblijf, kan worden beëindigd in de gevallen voorzien in artikel 11, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt op het moment van de bestreden beslissingen als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(..)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(..)

De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

(...)”

Overeenkomstig artikel 11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren, is de bevoegdheid om het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling die op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werd toegelaten in bepaalde gevallen beperkt in de tijd. Met name kan de op het artikel 11, §2, eerste lid, punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel (of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend).

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als hun rechtsgrondslag. Ook de feitelijke redengeving voor het nemen van de beëindigingsbeslissingen stemt overeen met een beslissing tot beëindiging van het verblijf in toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De in artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene beperking in de tijd is *in casu* dan ook van toepassing.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband gemotiveerd dat verzoekende partijen op 22 juli 2020 in bezit werden gesteld van een A-kaart nadat hun visum D gezinshereniging in functie van de referentiepersoon werd toegekend doch dat zij sinds 31 januari 2024 niet meer samenwonen met de referentiepersoon en het verblijf beëindigd wordt op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er is tussen partijen geen betwisting over het feit dat de verzoekende partijen op 22 juli 2020 in bezit werden gesteld van een A-kaart. De verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift via een arrest van de Raad evenwel op dat blijkens artikel 12 van de Vreemdelingenwet het de bedoeling van de wetgever is dat de vreemdeling die beschikt over een visum type D en zich bij het gemeentebestuur aanmeldt, dadelijk in het bezit wordt gesteld van een verblijfskaart, vermits de beslissing over de toelating tot verblijf voor zijn aankomst in België werd genomen. Ten gevolge van de invoering van een elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum D onmiddellijk in het bezit te stellen van een A-kaart, daarom ontvangt hij eerst een bijlage 15. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan volgens de verzoekende partijen niet gesteld worden dat de termijn van vijf jaar bepaald in artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van de A-kaart en niet bij de afgifte van de bijlage 15, document afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van de elektronische verblijfskaart.

De Raad kan het betoog van de verzoekende partijen bijtreden. Uit artikel 12 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was dat de vreemdeling die beschikte over een visum type D (gezinshereniging) en die zich bij het gemeentebestuur aanmeldde, dadelijk in het bezit zou gesteld worden van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De beslissing tot toelating tot een verblijf werd

immers voor zijn aankomst in het Rijk reeds genomen (cf. *Parl.St* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 63). Artikel 25/3, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dan ook dat indien de vreemdeling die naar België komt in het bezit is van een toelating tot verblijf krachtens artikel 10 van de Vreemdelingenwet het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister dient in te schrijven en hem een bewijs van inschrijving in dit register dient af te geven. Ingevolge de invoering van de elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum type D (gezinshereniging) onmiddellijk in het bezit te stellen van de verblijfstitel (elektronische A-kaart) waaruit blijkt dat hij tot een verblijf van beperkte duur toegelaten is. De betrokken vreemdeling wordt daarom in eerste instantie, overeenkomstig artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit, in het bezit gesteld van een bijlage 15. Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de termijn van vijf jaar, waarbinnen een verblijfsrecht kan worden beëindigd, ingaat na *“de afgifte van de verblijfstitel”*. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan dan ook niet gesteld worden dat voormelde termijn enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van een A-kaart en niet op het ogenblik van de afgifte van andere verblijfsdocumenten waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt en die werden afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van een elektronische verblijfskaart. Ook uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde termijnbepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd kan niet worden afgeleid dat enkel de afgifte van de A-kaart de in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vervaltermijn doet ingaan. Een dergelijke restrictieve interpretatie zou bovendien aanleiding geven tot een ongelijke behandeling van vreemdelingen. Uit artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de termijn waarbinnen een verblijfsrecht kan beëindigd worden ten aanzien van een vreemdeling die, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden indient in België een aanvang neemt na de afgifte van een document waaruit blijkt dat een (ontvankelijke) aanvraag werd ingediend. Een vreemdeling die beschikt over een visum type D (gezinshereniging) dient evenwel geen afzonderlijke formele aanvraag meer in te dienen om te laten vaststellen dat hij tot een verblijf is toegelaten. Er werd voor zijn aankomst in het Rijk immers al vastgesteld dat hij aan de voorwaarden voldoet om tot een verblijf te worden toegelaten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de termijn waarbinnen het bestuur zou kunnen optreden indien de vreemdeling over een visum type D beschikt pas zou ingaan op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling in het bezit gesteld wordt van een A-kaart, terwijl deze termijn ten aanzien van een vreemdeling die via de gemeentelijke diensten een dergelijke aanvraag indient, reeds zou beginnen te lopen vanaf de datum van de aanvraag tot afgifte van een A-kaart. Een dergelijke interpretatie zou de vreemdeling die ervoor opteert met een visum type D naar België af te reizen in een minder voordelige situatie plaatsen, terwijl uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat dit regime nochtans de regel is en dus niet kan verondersteld worden dat de wetgever er personen wenste toe aan te zetten van deze regel af te wijken (cf. *Parl.St*. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 64).

Gelet op voorgaande vaststellingen moet de datum waarop de verzoekende partijen zich bij het gemeentebestuur aanmeldden en een eerste verblijfstitel (bijlage 15) ontvingen, *in casu* 14 maart 2020 nu bij gebrek aan administratief dossier en betwisting ter zake door de verwerende partij de Raad aanneemt dat de door de verzoekende partijen vermelde feiten correct zijn, in aanmerking worden genomen om na te gaan of verwerende partij nog in de mogelijkheid was om het verblijfsrecht dat de verzoekende partijen verwierven te beëindigen. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissingen pas werden genomen op 13 mei 2025, dit is buiten de termijn van vijf jaar na de afgifte van de bijlage 15 op 14 maart 2020. De verwerende partij beschikte - gelet op het bepaalde in artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet - dan ook niet langer over de bevoegdheid om een beëindigingsbeslissing te treffen.

Het standpunt van de verwerende partij zoals naar voren gebracht in de nota met opmerkingen overtuigt gelet op voorgaande bespreking niet.

Een schending van artikel 11, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, is aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2025, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER